

JEHO SRDCE BUDE
DOKONALÁ TROFEJ.

PISEŇ SIRÉNŮ

ALEXANDRA CHRISTO

COO
BOO

Pieseň sirény

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

COO

BOO

Alexandra Christo

Pieseň sirény – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PIESEŇ SIRÉNY

ALEXANDRA CHRISTO

Z angličtiny preložila Veronika Lašová

COO
BOO

Mojim milovaným, ktorým osud nedoprial,
aby držali v rukách túto knihu.

JEDĚN

Za každý rok, čo som nažive, mi do zbierky pribudne jedno srdce.

V piesku na dne svojej spálne ich schovávam už sedemnást. Raz za čas rozhrniem jemné zrnká, len aby som sa uistila, že sú stále tam. Krvavé, hlboko zahrabané. Starostlivo si ich prepočítam, overím si, či mi v noci nijaké neukradli. Taká obava je celkom pochopiteľná. Srdcia znamenajú moc a predstaviteľky môjho druhu prahnú po moci ešte viac než po slanej vode.

Kolujú všelijaké chýry. Počula som o zmiznutých srdciach a o ženách, ktoré harpúnou pribíjajú k morskému dnu, aby ich potrestali za zradu. Trpia, kým sa ich krv premení na soľ a ony sa rozplynú na morskú penu. Tak dopadnú ženy, ktoré ukradnú sirénom ich ľudskú trofej. Morské víly, podobné skôr rybám ako ľuďom, s trupom plynule prechádzajúcim do plutiev a chvosta.

Na rozdiel od sirén majú morské víly telo pokryté modrými kostnými doštičkami, namiesto vlasov im rastú dlhé mäsité výbežky a chýba im čelusť, vďaka čomu dokážu roztriahnuť ústa do veľkosti člna a prehltnúť žraloky v celku. Pozdĺž chrbtice aj paží sa im tiahnu polopriesvitné plutvy. Požičali si niečo z ryby, niečo z človeka, no nemajú krásu ani jedného z tých tvorov.

Ako všetky obludy, aj ony dokážu spôsobiť smrť, no kým my sirény ľudí zvädzame a zabíjame, morské víly sú ľuďmi priam fascinované. Kradnú im všelijaké čacky, neúnavne plávajú za ich loďami v nádeji, že z paluby čľupne do vody nejaký poklad. Niekedy zachránia námorníkom život a za odmenu si nevezmú nič okrem talizmanu pre šťastie. A keď nám sirénam kradnú nazbierané srdcia, nerobia to z túžby po moci. Prahnú po nich v domnienke, že ak ich zjedia dost, samy sa premenia na ľudské bytosti.

Nenávidím morské víly.

Prstami si prečesávam husté vlasy. Voľne mi splyvajú na chrbte a sú červené ako moje ľavé oko – len ľavé, samozrejme, lebo pravé oko každej sirény má farbu mora, v ktorom sa narodila. V mojom prípade je to veľké more Diávolos s vodou sfarbenou ako jablko a zafír, hoci už nepripomína ani jedno, ani druhé. Práve na dne tohto mora leží moja domovina, kráľovstvo Kétó.

Je všeobecne známe, že sirény sú krásne, no s príslušníkmi kráľovskej rodiny sa spája obzvlášť výnimočný druh krásy. Pôvab zrodený z krvi vládcov a zo slanej vody. Naše mihalnice sa trblietajú ako srieň, pery nám sfarbuje krv námorníkov. Čudujem sa, že vôbec musíme spievať, aby sme si získali vytúžené srdcia.

„Ktorého si vezmeš, sesternička?“ opýta sa ma Kahlia po psáriinsky.

Sedí na skale vedľa mňa, uprene pozoruje loď plávajúcu v dialke. Jej chvost pokrývajú šupiny tmavohnedé ako gaštany a svetlé plavé vlasy jej sotva siahajú po prsia zakryté úzkym pletencom oranžových morských rias.

„Si vtipná,“ odvetím. „Dobre vieš ktorého.“

Loď lenivo rozráža pokojné vody Adékarosu, jedného z mnohých ľudských kráľovstiev, ktoré som sa rozhodla pripraviť o princa. Táto plachetnica je menšia ako ostatné plavidlá vo flotile a natreli ju na šarlátovo, čo je oficiálna farba kráľovského rodu.

Ludia radi vystavujú na obdiv svoje bohatstvo, no tým sa iba stávajú žiadanou korisťou pre bytosti, ako sme my dve s Kahljou. Kráľovskú plachetnicu spoznáme na prvý pohľad. Koniec koncov, ako jediná z flotily má zafarbený drevený trup a na stožiaroch sa trepoce vlajka s podobizňou tigra. Adékarovský princ sa vždy plaví na tejto lodi.

Eahký cieľ pre sirény v loveckej nálade.

Slnko sa nám opiera do chrbtov. Nezniesiteľne mi praží na krk, dlhé vlasy sa mi lepia na vlhkú pokožku. Prahnem po morskej vode, takej studenej, že mi chlad prenikne až do špiku kostí ako čepeľ najostrejšieho noža.

„Škoda,“ hlesne Kahlia. „Keď som ho špehovala, vyzeral ako anjel. Má peknú tvár.“

„Bude mať ešte krajšie srdce.“

Kahlia sa zachichoce. „Lira, už celú večnosť si nikoho nezabila,“ doberá si ma. „Nebojíš sa, že si vyšla z cviku?“

„Rok sa dá sotva považovať za večnosť.“

„Závisí od toho, kto počíta.“

Vzdychnem si. „Povedz, koho máš na mysli, nech ho zabijem a ukončím túto debatu.“

Roztiahne pery do diabolského úsmevu. Je vyhradený pre chvíle, keď som najkrutejšia, lebo práve tú vlastnosť si sirény vážia zo všetkých najviac. Krutosť má cenu zlata. Od malička nás učili, aby nám priateľstvo a spriaznenosť pripadali cudzie ako súš. Vštepovali nám, že musíme byť verné a oddané iba Kráľovnej morí.

„Dnes sa správáš, akoby si nemala srdce.“

„Ale čoby,“ namietnem. „Pod posteľou ich skrývam sedemnást.“

Kahlia si vyžmýka vodu z vlasov. „Ochutnala si už toľko princov...“

Rozpráva zasneným tónom, akoby som mala byť na čo hrdá, ale za to zrejme môže fakt, že je mladučká a sama bez pomoci zatiaľ ulovila iba dve srdcia. Navyše ani jedno nepatrilo princovi. Srdcia princov sú

moja špecialita. Moja doména. Aj to je jeden z dôvodov, prečo ma Kahlia obdivuje. Zaujímá ju, či pery princa chutia inak ako pery obyčajného muža. Neviem to posúdiť – dosiaľ som bozkávala len princov.

Odkedy ľudia zabili našu bohyňu Kétó, stalo sa pre nás zvykom ukradnúť každý rok jedno ľudské srdce, vždy v mesiac našich narodenín. Oslavujeme tým život, ktorým nás Kétó obdarovala, a zároveň sa mstíme za život, ktorý jej ľudia vzali. Keď som bola malá a ešte som nemohla loviť, robila to za mňa mama. Zakaždým mi dala srdce princa. Niektorí boli malí ako ja. Iní starí a vráskaví. Alebo to boli prostredné deti bez reálnej šance na trón. Napríklad kráľ Armonie mal kedysi šesť synov. Pamätám si, ako mi prvé roky života mama postupne nosila srdce každého z nich.

Keď som napokon dovŕšila vek vhodný na to, aby som lovila sama, ani mi nenapadlo, že by som sa zriekla princov – či už následníkov trónu, alebo nie –, a uspokojila sa s obyčajnými námorníkmi ako ostatné príslušníčky môjho druhu. Chcela som dodržiavať tradíciu, ktorú zaviedla moja mama.

„Priniesla si si mušľu?“ opýtam sa.

Kahlia si odhrnie vlasy nabok a ukáže mi oranžovú mušličku zavesenú na šnúrke okolo krku. Podobná, len o niekoľko odtieňov červenia, visí na krku aj mne. Na prvý pohľad nevyzerajú mušle výnimočne, ale pre nás sirény sú najjednoduchším komunikačným prostriedkom. Keď si ich priložíme k uchu, počujeme šum mora a pieseň nášho domova, podmorského paláca Kétó. Keby sme sa náhodou rozdelili, mušľa by Kahlii poslúžila ako mapa a zaviedla by ju naspäť do mora Diávolos. Sme ďaleko od nášho kráľovstva. Trvalo takmer týždeň, kým sme sem doplávali. Kahlia má len štrnásť rokov, zvyčajne sa zdržiava blízko paláca – to ja som rozhodla, že zmeníme revír, a keďže som princezná, moje vrtochy sú zákonom.

„Nerozdelíme sa,“ odpovie Kahlia.

Za zvyčajných okolností by mi neprekážalo, keby sa niektorá z mojich sesterníc stratila v neznámom mori. Vo všeobecnosti sú nezaujímavé a predvídateľné, bez ambícií či predstavivosti. Od tetinej násilnej smrti sa z nich stali neznesiteľné pätolizačky, ktoré obdivne vzhliadajú k mojej mame, čo sa mi zdá absurdné. Kráľovná morí nemá vzbudzovať obdiv. Má vzbudzovať strach.

„Nezabúdaj, musíš sa zamerať iba na jedného,“ poučím ju. „Poriadne sa sústreď.“

Kahlia prikývne. „A na ktorého?“ opýta sa. „Alebo mi zaspieva, keď sa k nemu priblížim?“

„Spievať budeme len my,“ odvetím. „Náš spev omámi všetkých na palube, ale ak upriamiš pozornosť iba na jedného konkrétneho človeka, zaľúbi sa do teba tak beznádejne, že bude zbožňovať tvoju krásu, aj keď sa začne topiť.“

„Všimla som si, že keď zomierajú, kúzlo sa zvyčajne prelomí,“ postažuje sa Kahlia.

„Lebo sa nezameriavaš na jedného, ale na všetkých. Potom tvoja korisť v hĺbke srdca vie, že ju v skutočnosti nelúbiš. Musíš po nej túžiť rovnako ako ona po tebe.“

„Ale veď ľudia sú odporní,“ namietne Kahlia. Z tónu jej hlasu však usudzujem, že o tom nie je úprimne presvedčená, len sa ma chabo snaží presvedčiť o opaku. „Ako môžeš odo mňa očakávať, že budem po nich túžiť?“

„Tentoraz nebudeš zvädzať obyčajných námorníkov. Čaká ťa kráľovská výprava a s ňou sa spája moc. Po moci túži každý.“

„Kráľovská výprava?“ Kahlia vpleští oči. „Myslela som si...“

Zháčí sa, nedokončí vetu. Myslela si, že princovia sú moji a nedelím sa o nich. To je pravda, no kde sú princovia, tam sú aj králi a kráľovné, a o tých som nikdy príliš nestála. Panovníkov možno ľahko zvrhnúť. Princovia majú zvláštny pôvab. V svojej mladosti. V oddanosti svojich

poddaných. V nádeji, že sa jedného dňa stanú veľkými vodcami. Sú vládcami budúcej generácie, a keď ich zabijete, zabijete budúcnosť. Tak ma to naučila mama.

Chytím Kahliu za ruku. „Môžeš si vziať kráľovnú. Minulosť ma nezaujíma.“

Sesternici sa rozžiaria oči. Jej pravé oko má dobre známu zafírovú farbu mora Diávolos, ľavé je krémovožlté, takmer biele. Zablýsnú sa v nich iskričky radosti, čo sa nestáva často. Ak na pätnáste narodeniny ukradne kráľovské srdce, určite si získa priazeň mojej večne nespokojnej matky.

„A ty si vezmeš princa,“ zašepká. „Toho s peknou tvárou.“

„Na tvári mi nezáleží.“ Pustím jej ruku. „Chcem jeho srdce.“

„Ulovila si už toľko srdc...“ vzdychne si anjelským hlasom. „O chvíľu ich nebudeš mať kde schovávať.“

Oblížem si pery. „Možno,“ pripustím, „ale každá princezná potrebuje svojho princa.“

DVA

Pod bruškami prstov cítim drapľavé drevo lode. Je plné triesok, šarlátová farba na trupe praská a odlupuje sa. Prova prerezáva vodu šklbavými pohybmi ako tupý nôž, ktorý sa sťažka prediera mäsom, stláča ho a trhá, kým sa mu konečne podarí odkrojiť malý kúsok. Plachetnica je už na viacerých miestach prehnutá a z toho zápachu ma štípe v nose.

Je to loď chudobného princa.

Nie všetky kráľovské rodiny sú rovnaké. Niektorí princovia nosia drahé kabátce posiate tolkými diamantami, že klesajú ku dnu dvakrát rýchlejšie ako ostatní. Iní sa obliekajú skromnejšie, na prsty si navlečú jeden-dva prstene a na hlavu si nasadia bronzovú korunu natretú nazlato. Mne však na ich vzhľade, samozrejme, nezáleží. Princ je predsa princ.

Kahlia pláva po mojom boku, prenasledujeme plachetnicu, ktorá si razí cestu morom. Udrzuje stálu, nemennú rýchlosť, poľahky jej stačíme. Keď lovíte ľudí, čakanie býva často mučivé. Aj dnes chvíľu potrvá, kým princ konečne podíde k zábradliu a zahľadí sa na more. Nevidí nás. Sme príliš blízko a plávame príliš rýchlo. Kahlia sa na mňa spýta vo pozrie ponad spenenú brázdu za loďou. Odpoviem jej súhlasným úsmevom.

Vynoríme sa z peny a pootvoríme pery.

Spustíme pieseň v jazyku kráľovstva Midas – je najrozšírenejší zo všetkých ľudských jazykov a ovláda ho každá siréna. Niežeby záležalo na slovách. Ľudí zväzda hudba. Naše hlasy sa rozliehajú do diaľav a vánok ich nesie späť ako ozvenu, takže sa zdá, akoby sme nespievali iba dve, ale sprevádzal nás celý zbor. Podmanivá melódia sa vznáša a krúti, vtiera sa do srdc námorníkov, až loď spomalí a napokon zastaví.

„Počuješ to, mama?“ opýta sa princ zasneným, zastretým hlasom.

Kráľovná sa postaví vedľa neho. „Čo mám počuť...?“

Hlas jej zlyhá, vábivá melódia si ju podrobí. Je ako rozkaz. Všetci na palube zmeravejú, pohľadom prečesávajú zvlnenú hladinu. Upriamim pozornosť na princa a začnem spievať nežnejšie, prívetivejšie. Nepotrvá dlho a uprie na mňa zrak.

„Bohovia...“ vzdychne. „Si to ty.“

Usmeje sa, z ľavého oka sa mu vykotúla slza.

Prestanem spievať, iba si potichu pohmkávam.

„Láska moja,“ hlesne. „Konečne som ťa našiel.“

Chytí sa povrazového rebríka, vykloní sa ďaleko ponad okraj lode, hrudník pritlačí k drevenému zábradliu a natiahne ku mne ruku. Má na sebe béžovú košeľu, rozviazané šnúrký na golieri sa mu voľne pohojdávajú, rukávy má roztrhané a prežraté od molí. Hlavu mu zdobí tenká zlatá koruna, taká krehká, že by ju zlomil silnejší poryv vetra. Princ pôsobí ošumelým, zanedbaným dojmom.

Ale tá tvár...

Hebká a okrúhla, s pletou ako lakované drevo a s prenikavými tmavohnedými očami. Kučeraivé vlasy sa mu stáčajú do bujnej štice slučiek a špirál. Kahlia mala pravdu – vyzera ako anjel. Je nádherný. Jeho srdce bude cennou trofejou.

„Si neuveriteľne krásna,“ ozve sa kráľovná a uchvátena pozrie do vody na Kahliau. „Nechápem, ako som niekedy mohla ľúbiť niekoho iného než teba.“

Kahlia rozťahne pery do panenského úsmevu a kývne prstom na kráľovnú, volá ju k sebe do mora.

Znovu sa obrátim k princovi, horúčkovito ku mne vystiera ruku. „Láska moja,“ nalieha. „Vyjdi na palubu.“

Rázne pokrútim hlavou, neprestajne si pohmkávam. Šum vetra sa prelína s uspávkou môjho hlasu.

„Tak idem za tebou ja!“ zvolá. Ani si neuvedomuje, že nekoná z vlastnej vôle.

S radostným úsmevom sa vrhne do vody. Krátko po tom, čo jeho telo prerazí hladinu, ozve sa druhé čľupnutie – kráľovná sa vydala na milosť mojej sesternici. Keď členovia posádky začínajú ich zoskok, niečo sa v nich prebudí a okamžite začnú kričať.

Ponad bok lode sa nakláňa zo päťdesiat ľudí, držia sa povrazov a dreveného zábradlia, s hrôzou sledujú výjav odohrávajúci sa v mori pod nimi. Nikto sa však neodváži skočiť cez palubu a zachrániť svojich panovníkov. Cítim ich strach, mieša sa so zmätkom, ktorý nastúpi vždy, keď náhle utíchne naša pieseň.

Zadívam sa princovi priamo do očí, pohladím ho po hebkej, anjelskej pokožke. Jednu ruku mu položím na líce, druhú na kostnaté plece a nežne ho pobozkám. Len čo sa naše pery spoja, stiahnem ho pod hladinu.

Keď sa ponoríme dostatočne hlboko, preruším bozk. Už dávno som prestala spievať, ale princ zostáva očarený. Aj keď sa mu plúca naplňujú slanou vodou a vyľakane lapá po dychu, nespúšťa zo mňa zrak. Otvára ústa v nemom úžase, zamilovane na mňa hľadí.

Kým sa topí, priloží si prsty na pery, akoby si chcel navždy zapamätať náš bozk.

Neďaleko odo mňa sa kráľovná zúrivo metá, divoko rozhadzuje rukami aj nohami. Chytí sa za hrdlo a odstrčí od seba Kahlia. Nahnevaná sesternica ju zdrapí za členok a stiahne ju hlbšie do mora. Kráľovná

bolestivo zvráští tvár, všemožne sa usiluje vyslobodiť, ale márne. Zovretie sirény je silné ako zverák.

Poláskam umierajúceho princa. Narodeniny oslávim až o štrnásť dní. Tento výlet som naplánovala pre Kahliu – chcela som, aby na pätnásť narodeniny ulovila kráľovské srdce. Ja som dnes nezamýšľala loviť. Vedela som, že keby som ukradla srdce s dvojtyždňovým predstihom, porušila by som matkinu najposvätnejšiu zásadu. A predsa mi teraz pred očami pomaly zomiera princ. Hnedá pleť a pery mu modrejú, nadobúdajú odtieň okolitej vody. Vlasy sa mu bezvládne vlnia okolo hlavy ako čierne morské riasy. Svojou nevinnosťou mi pripomína prvého princa, ktorého som pripravila o život. Chlapca, ktorého moja matka využila ako nástroj, aby ma premenila na obludu.

Má takú peknú tvár... pomyslím si.

Palcom prejdem úbohému princovi po perách, pohľadom sa mu vpijem do pokojnej tváre, a potom zrevem tak, ako to nedokáže nijaký iný tvor. Môj prenikavý škrekot trhá kožu a drví kosti. Kričím, aby bola mama na mňa hrdá.

Plynulým pohybom vrazím princovi päst do hrude a vytrhnem mu srdce.

TRI

Teoreticky som vrah, ale rád si nahováram, že je to jedna z mojich lepších vlastností.

Zdvihnem nôž do mesačného svitu, obdivujem lesklú krv, kým sa vsiakne do ocele a zmizne. Dostal som ho na sedemnásť narodeniny, keď už bolo zrejmé, že zabíjanie nevnímam len ako koníček. Kráľ vyhlásil, že je nevhodné, aby sa mladý princ ukazoval na verejnosti s hrdzavou čepelou. A tak sa teraz ukazujem na verejnosti s magickou čepelou, ktorá tak rýchlo vpíja krv obetí, že sa ňou nestihnem ani pokochať. Takto to je zrejme oveľa vhodnejšie. Aj keď na môj vkus trochu teatrálné.

Obzriem si mŕtvolu na palube.

Saad je mohutné plavidlo, dlhé ako dve bežné lode. Unieslo by štyristo námorníkov, no mám ich o polovicu menej, lebo zo všetkých cností si najviac vážim lojálnosť. Na korme sa hompálajú staré čierne lampáže, špicatá čeleň prečnieva ďaleko cez provu ako dýka. *Saad* nie je len obyčajná plachetnica, je to zbraň. Tmavomodrá ako polnoc, s plachtami krémovými ako kráľovná pokožka, s hnedou palubou hladkou ako kráľova tvár.

Na palube v tejto chvíli leží krvavé telo mŕtvej sirény.

„Nemala by sa rozplynúť?“

Otázku položí Kolton Torik, môj prvý dôstojník. Nedávno oslávil štyridsiatku, má snehobiele fúzy, je zavalitý, o dobrých desať centimetrov vyšší odo mňa a každá z jeho paží sa hrúbkou vyrovná mojej nohe. V týchto letných mesiacoch nosí odstrihnuté krátke nohavice rozstrapkané nad kolenami, bielu košeľu a čiernu vestu previazanú hrubou červenou stuhou. Z jeho štýlu obliekania usudzujem, že na rozdiel od ostatných záležitostí, s ktorými sa dennodenne stretávame, rolu skoropiráta neberie veľmi vážne. V tomto ohľade sa líši od iných členov posádky, napríklad od Kyea, ktorý neberie vážne absolútne nič, ale zato sa oblieka ako čestný člen neslávne známych zlodejov z klanu Xaprárov.

„Cítim sa čudne, keď sa na ňu pozerám,“ zahundre Torik. „Od pása nahor vyzerá ako normálna ženská.“

„Rád si obzeráš polonahé ženské, pravda?“

Torik sa zapýri a odvráti zrak od obnažených prs sirény.

Samozrejme, rozumiem, ako to myslel, no odkedy sa plavím po ďalekých moriach, akosi som zabudol, čo znamená byť zdesený a otrasený. Pri pohľade na sirény vidím len dlhý chvost, krvavočervené pery, neprirodzené dvojfarebné oči. Ľudia ako Torik – slušní ľudia – vidia tie bytosti také, aké by mohli byť: ženy a dievčatá, matky a dcéry. Ja ich však vnímam len také, aké sú: obludy a príšery, netvory a démoni.

Nie som slušný človek. Už dávno nie.

Pokožka sirény sa pred nami odrazu začne roztápať. Vlasy sa jej vysušia, šupiny roztečú, rozpustí sa dokonca aj krv, ktorá ešte pred chvíľou stekala na palubu. Siréna sa za krátku chvíľu zmení na morskú penu a napokon zmizne aj tá, až z nej nezostane vôbec nič.

Som za to vďačný. Keď siréna zomrie, premení sa naspäť na oceán, takže si nemusíme robiť starosti s tým, ako sa zbavíme tela. Nemusíme ho páliť. Nemusíme hádzať do vody hnijúcu mŕtvolu. Možno nie som slušný človek, ale mám v sebe aspoň tolko slušnosti, že to považujem za výhodu.

„Čo teraz, kapitán?“

Kye odloží meč a postaví sa k Madrid, druhej dôstojníčke. Kye si ako zvyčajne obliekol čiernu košelu a nohavice zošité z kusov kože, nechýbajú mu ani rukavice bez prstov. Svetlohnedé vlasy má po bokoch vyholené ako väčšina mužov z kráľovstva Omorfíá, kde je prítažlivý vzhľad dôležitejší než všetko ostatné. Kye dokonca stavia estetiku nad morálku. Našťastie preňho, a možno pre nás všetkých, Madrid ľudí priam zázračne prinútiť, aby dodržiavali dobré mravy. Na vycvičenú vrahynú je prekvapivo eticky založená, vďaka čomu Kyea uchránila už pred nejedným morálnym prehreškom.

Pousmejem sa. Páči sa mi, keď ma volajú kapitán – a nie môj pane, môj princ alebo vaša kráľovská výsosť sir Elian Midas, ako ma oslovujú poddaní pomedzi hlboké úklony. Kapitán mi vyhovuje oveľa viac než môj oficiálny titul. Aj tak som skôr pirát ako princ.

Všetko sa začalo, keď som oslávil pätnáste narodeniny, a za ostatné štyri roky mi oceán nesmierne prirástol k srdcu. Keď som v Midase, večne sa cítim ospalý. Unavuje ma, že sa musím správať ako princ. Vyčerpávajú ma rozhovory s aristokratmi, ktorí ma považujú za jedného z nich. Na palube *Saadu* však nespím skoro vôbec. Akoby som nikdy nebol dost ustatý. Telo mi pulzuje životom, v žilách mi prúdi nekončná energia. Som ustavične v strehu, zaplavujú ma elektrizujúce vlny vzrušenia, a kým zvyšok posádky spí, ja ležím na hornej palube a pozorujem hviezdy.

Spájam si ich do obrazcov, vymýšlam si príbehy o miestach, kde som bol a kam ešte len pôjdem. O moriach, ktorými sa preplávam, o námorníkoch, ktorých naverbujem, o obludách, ktoré zabijem. Toto nadšenie ma nikdy neopúšťa, dokonca ani vo chvíľach, keď sa na mori objaví smrteľné nebezpečenstvo. Ani keď začujem dobre známu pieseň, ktorá preniká hlboko do duše, a zakaždým vo mne prebudí vieru v lásku. Hrozba smrti iba zvyšuje môj smäd.

Ako Elian Midas, korunný princ a dedič midaského trónu, som nezniesiteľne nudný. Pri rozhovoroch riešim štátnické záležitosti, hospodársku situáciu kráľovstva, budúce plesy a to, ktorá z prítomných dám má najkrajšie šaty a či by niektorá stála za hriech. Vždy, keď zakotvím v Midase a musím hrať rolu korunného princa, mám pocit, že čas mi preteká pomedzi prsty. Mesiac, týždeň alebo deň, ktorý sa už nikdy nevráti. Cítim sa, akoby som premárnil príležitosť zachrániť niekomu život. Akoby som Skaze princov podhodil ďalšiu obeť kráľovského rodu.

Keď som iba Elian, kapitán *Saadu*, stáva sa zo mňa celkom iný človek. Len čo loď zakotví na ľubovoľnom pobreží, môžem byť opäť sám sebou a užívať si spoločnosť posádky. Môžem piť, kým neodpadnem, laškovať so ženami, čo majú rozpalené lýtka, voňajú po ružiach a jačmeni, a keď im poviem, že som princ, zasmejú sa a poznamenajú, že ak chcem pohárik zadarmo, musím si vymyslieť vierohodnejšiu historku.

„Kapitán,“ vytrhne ma zo zamyslenia Kye, „čakáme na rozkazy.“

Vyleziem po rebríku na hornú palubu, spoza opaska vytiahnem zlatý ďalekohľad a priložím si ho k očiam orámovaným čiernou farbou. Nad špicatým hrotom čelaňa vidím more. Tiahne sa do diaľav. Do nekonečna. Široko-ďaleko nič, len priehľadná voda. Oblížem si pery, neviem sa dočkať ďalších vzrušujúcich zážitkov.

Hoci mi v žilách koluje kráľovská krv, moja túžba po dobrodružstve je silnejšia. Podľa môjho otca je nevhodné, aby sa dedič midaského trónu ukazoval na verejnosti s hrdzavým nožom, aby na niekoľko mesiacov zmizol bez stopy a plavil sa po otvorenom mori, aby v devätnástich rokoch stále nemal vyhovujúcu manželku, aby nosil trojrohý klobúk a handry previazané rozstrapkanou šnúrkou namiesto zlatého opaska.

Je nevhodné, aby som bol pirátom a lovcem sirén, keď mám byť princom.

S povzdychom sa prejdem po prove. More naokolo je obrovské, ale naľavo už nejasne rozoznávam pevninu. Kráľovstvo Midas. Domov.

Pozriem dolu na posádku. Dvesto námorníkov a bojovníkov, ktorí považujú môj cieľ za vznešený a odvážny. Nevnímajú ma tak ako aristokrati z dvora – moje meno v nich nevyvoláva predstavu mladého nerozvážneho princa, ktorému treba vytĺcť z hlavy chuť na objaviteľské plavby. Keď títo muži a ženy počuli moje meno, prisahali mi nehynúcu vernosť.

„Tak dobre, vy otrhaní požierači sirén,“ zavolám na nich. „Otočte loď doľava!“

Posádka nadšene zahuláka. V kráľovstve Midas ich rozmaznávam – dbám o to, aby mali tolko jedla a pitia, koľko si zažiadajú, plné bruchá a posteľe s hodvábnymi prikrývkami, oveľa pohodlnejšie než tie, na aké sú zvyknutí, keď spia v podpalubí *Saadu* alebo na slamených matracoch v niektorom z hostincov na pevnine.

„Rodičia sú zvedaví, ako sa nám darí,“ prednesiem. „Ideme domov.“

Ozve sa hromový dupot, zaburáca jasavý potlesk. Usmejem sa od ucha k uchu, zachovám si veselú tvár. Ani na okamih nezaváham. To je kľúčová súčasť môjho vystupovania: nikdy nedávam najavo, že som rozrušený, nahneváný alebo vylakaný. Vždy držím pevne v rukách svoj život aj osud.

Loď sa prudko stočí na ľavobok, a kým opisuje široký oblúk, členovia posádky pobejú hore-dolu po palube, nevedia sa dočkať návratu do Midasu. Nie všetci odtiaľ pochádzajú. Niektorí sa narodili v susedných kráľovstvách, ako sú Armonia alebo Adékaros. Z kráľovstiev, ktoré ich buď omrzeli, alebo po násilnej smrti korunného princa upadli do chaosu. Pochádzajú zo všetkých kútov sveta a nikde nemajú domov, ale nazývajú tak Midas, lebo ho tak nazývam ja. Aj keď tým všetci klameme samých seba. Posádka je moja ozajstná rodina, a hoci to nikdy nehovorím nahlas – možno ani nemusím – *Saad* je mojím skutočným domovom.

Miesto, kam smerujeme, je len ďalšou krátkou zastávkou na našej nekonečnej ceste.

ŠTYRI

V Midase sa more trblieta nazlato. Teda aspoň vyzerá, akoby bolo z tekutého zlata. V skutočnosti je modré ako každé iné more, ale svetlo dokáže robiť divy. Nevysvetliteľné divy. Svetlo môže klamať.

Nad krajinou sa týči zámok v tvare pyramídy, najväčšia stavba zo všetkých. Postavili ho z rýdzeho zlata a na slnku oslepujúco žiari. Obzor lemujú majestátne sochy a všetky domy v okolí sú natreté rovnakou žltou farbou. Dokonca aj všetky cesty a chodníky sú zafarbené nažlto, vďaka čomu slnečné lúče vytvárajú na morskej hladine nezameniteľný ligotavý odraz. Iba v najtemnejších nočných hodinách možno uzrieť ozajstnú modrú farbu Midaského mora.

Som midaský princ, čo znamená, že aj moja krv by mala byť zlatá. Každé zo sto kráľovstiev vytvára o svojich panovníkoch vlastné mýty a legendy. Kráľovskú rodinu z Págosu vraj vytesali bohovia zo snehu a z ľadu, preto sú obdarení mliečnobielymi vlasmi a perami belasými ako nebo. Na Eidýlliu zase žijú potomkovia boha lásky, a tak každý, koho sa dotknú, nájde svoju spriaznenú dušu. A midaskí vládcovia sú stvorení zo zlata.

Legenda hovorí, že všetci členovia mojej rodiny krvácajú poklady. Iste, v živote som krvácal už veľa ráz. Keď sa siréna zmení z lovkyně na

korisť, obyčajne jej rupnú nervy a ostrými pazúrmí mi dodriape ruky aj nohy. Sirény preliali moju krv častejšie ako krv iných princov a môžem zaručene vyhlásiť, že nikdy nebola zlatá.

Moja posádka o tom vie. Čistili mi rany, zošivali kožu. Napriek tomu udržiavajú tú šibnutú legendu pri živote – keď niekto spomenie zlatú krv midaských vládcov, významne sa usmejú a odhodlane prikývnu. Nikdy by nevyzradili tajomstvo mojej obyčajnosti.

„Samozrejme,“ zakaždým prisvedčí Madrid, „naš kapitán sa zrodil z najčistejších čiastočiek slnka. Keď ho vidím krváčať, mám pocit, ako-by som sa dívala do očí samotným bohom.“

Kye sa po tých slovách vždy nakloní dopredu a sprisahanecky stíši hlas, akoby poznal moje najväčšie tajomstvá: „Keď s ním žena strávi noc, týždeň plače zlaté slzy. Sčasti preto, lebo jej nesmierne chýbajú princove dotyky, sčasti preto, aby si mohla kúpiť naspäť svoju hrdosť.“

„Hej,“ dodá Torik, „a okrem toho princ serie dúhu.“

Postávam na hornej palube *Saadu*. Zakotvili sme v midaskom prístave a znepokojuje ma predstava, že po toľkých týždňoch na mori pocítim pod nohami pevnú zem. Vždy je to tak. Ešte čudnejšia mi pripadá myšlienka, že prv než zamierim k pyramíde a k svojej rodine, musím v lodi zanechať najskutočnejšie časti svojho ja. Z domu som odišiel pred necelým rokom, a hoci mi príbuzní chýbali, zdá sa mi, že naše odlúčenie trvalo prikrátko.

Kye stojí vedľa mňa. Zvyšní členovia posádky už vystupujú, pochodujú k zámku ako armáda, ale Kye ma necháva samého len vtedy, keď ho o to požiadam. Loďmajster, najlepší priateľ, osobný strážca. K poslednej spomenutej funkcii by sa nikdy otvorene nepriznal, aj keď mu za ňu midaský kráľ zaplatil nemalú sumu. Samozrejme, v tom čase bol Kye členom mojej posádky už dosť dlho na to, aby vedel, že nemá zmysel, aby sa ma pokúšal chrániť, a zároveň bol mojím priateľom dosť dlho na to, aby bol ochotný aj tak sa o to dennodenne pokúšať.

Zlato však prijal. Veľa vecí prijíma len preto, že môže. Asi to súvisí s tým, že je synom diplomata. Zrejme si povedal, že ak už má sklamať svojho otca a loviť so mnou sirény namiesto toho, aby zasvätil svoj život politike a diplomatickým rokovaniam medzi kráľovstvami, nebude to robiť polovičato. Dá do toho všetko. Aj tak nemal čo stratiť, lebo jeho otec medzičasom premenil svoje hrozby na skutočnosť a vydal ho.

Všetko navôkol sa trblieta. Budovy, chodníky, dokonca aj móla v prístave. K oblohe sa vznášajú stovky zlatých lampiónov, oslavujú môj návrat. Otcov najbližší radca pochádza z krajiny veštcov a prorokov, preto vždy vie, kedy prídem domov. Zakaždým ma privítajú tancujúce plamene lampiónov, mihocú sa medzi hviezdami.

Vdýchnem známu vôňu domoviny. Midas vždy vonia po ovocí. Dužinaté hrušky a broskyne sa miešajú so sladkou marhulovou arómou. A v pozadí sa nesie slabý nádych sladkého drievka – vychádza zo Saadu a pravdepodobne aj zo mňa.

„Elian,“ Kye mi položí ruku na plece. „Ak chceme dnes večer dačo zjesť, musíme si pohnúť. Dobre vieš, že keď tých hladošov nezadržíme, nenechajú nám ani omrvinku.“

Zasmejem sa, no pripomína to skôr povzdych.

Zložím si klobúk. Už som sa prezliekol z pirátskych hábov do jediného dôstojného oblečenia, ktoré na palube mám. Krémová košeľa s gombíkmi namiesto šnúrok, tmavomodré nohavice so zlatým opaskom. Možno to nie je odev hodný korunného princa, ale nehodí sa ani pirátovi. Dokonca som si z tenkej retiazky okolo krku sňal rodinný pečatný prsteň a nasadil si ho na palec.

„Fajn.“ Zavesím klobúk na kormidlo. „Už nech to máme za sebou.“

„Nebude to také hrozné,“ uteší ma Kye a napravi si golier. „Možno zistíš, že ťa klaňacky celkom bavia, vykašleš sa na loď a všetci uviazneme v krajine zlata.“ Načiahne sa a postrapatí mi vlasy. „Ja by som sa nestá-žoval,“ dodá. „Zlato mám rád.“

„Typický pirát.“ Namrzene ho štvuchnem laktom pod rebrá. „Ale tú myšlienku si vyhoď z hlavy. Pôjdeme do zámku, zúčastníme sa na ples, ktorý nepochybne usporiadajú na moju počesť, a koncom týždňa zdúchneme.“

„Pozyvaš ma na ples?“ Kye zdvihne obočie. „To je veľká česť, môj pane!“ Jednu ruku si položí na brucho a teatrálne sa ukloní. Znovu ho štvuchnem. Silnejšie. „Bohovia,“ zvrastím tvár, „prosím ťa, prestaň.“

Ešte raz sa pokloní, tentoraz sa nezdrží smiechu. „Ako si želáte, vaša výsosť.“

Rodina na mňa čaká v trónnej sieni. Prepychovú miestnosť zobia zlaté balóny, zástavy s midaským erbom a obrovský stôl plný šperkov a drahých darov. Priniesli ich poddaní na oslavu návratu korunného princa.

Kye sa pobral rovno na večeru do hodovnej siene, a tak stojím sám vo dverách a hľadím na svojich blízkych. Zbieram odvahu, aby som ohlásil svoju prítomnosť.

„Netvdím, že si to nezaslúži,“ vyhlási moja sestra.

Amara má šestnásť rokov, oči zelené ako jutovník a vlasy čierne ako ja, takmer vždy okrášlené zlatom a drahokamami.

„Iba si myslím, že to nebude chcieť.“ Vezme si zlatý náramok v tvare listu a ukáže ho kráľovi a kráľovnej. „Veď uznajte,“ poznamená, „viete si predstaviť, že by toto Elian nosil? Robím mu láskavosť.“

„Odkedy sa krádež považuje za láskavosť?“ opýta sa kráľovná. Otočí sa k manželovi, vrkoče po oboch stranách tváre sa jej zakolíšu. „Pošleme ju do Kléftesu, nech tam žije s ostatnými zlodejmi.“

„Vylúčené,“ odvetí kráľ. „Ešte by naša malá čertica ukradla kráľovskej rodine pečatný prsteň a vyhlásili by nám vojnu.“

„Hlúposť.“ Konečne sa odhodlám vkročiť do siene. „Sestra má dost rozumu – najskôr by šla po korunu.“

„Elian!“

Amara sa rozbehne oproti mne a hodí sa mi okolo krku. Tuho ju objímam a zdvihnem ju zo zeme. Teším sa, že ju vidím – a ona sa teší, že vidí mňa.

„Vrátil si sa!“ zvolá, len čo ju položím naspäť na zem.

Venujem jej naoko ublížený pohľad. „Som doma len päť minút a už premýšľaš, ako by si ma ošklbala?“

Uštipne ma do brucha. „Iba trochu.“

Otec vstane z trónu a usmeje sa. V porovnaní s tmavou pokožkou má nápadne biele zuby. „Synak.“

Zovrie ma v náručí, potom ma potľapká po pleciach. Mama zíde zo stupienka a pripojí sa k nám. Je útla a nízka, ledva siaha otcovi po plecيا. Má jemné, pôvabné črty tváre, rovné vlasy zastrihnuté po bradu a zelené mačacie oči orámované tekutou linkou, ktorej čierne konce olizujú jej spánky.

Čo sa týka zovňajška, kráľ je v každom ohľade jej opak. Uraštený a svalnatý, s kozou briadkou ozvláštnenou korálikmi. Hnedé oči mu ladia s farbou pokožky, sánku má hranatú a ostrú. Tvár mu zdobí tetovanie midaského hieratického písma, takže vyzerá ako čistokrvný bojovník.

Matka sa usmeje. „Už sme sa báli, že si na nás zabudol.“

„Len na chvíľu.“ Pobožkám ju na líce. „Spomenul som si na vás, hneď ako sme vplávali do prístavu. Uvidel som pyramídu a pomyslel som si: *Och, veď tam bývajú naši. Matne si pamätám, ako vyzerajú. Dúfam, že mi kúpili nejaký náramok, aby oslávili môj návrat.*“ Uškrniem sa na Amaru a znova ma uštipne.

„Jedol si?“ vyzvedá mama. „V hodovnej sieni pripravili veľkú hostinu. Myslím, že tvoji priatelia sú už tam.“

„Medzičasom určite spásli všetko okrem príboru,“ zašomre si otec popod nos.

„Ak si chceš, aby zjedli aj príbor, mal si kuchárom prikázať, nech ho vyrežú zo syra.“

„No tak, Elian.“ Mama ma plesne po ramene, potom sa načiahne a odhrnie mi vlasy z čela. „Vyzeráš ustatý,“ konštatuje.

Chytím ju za ruku a pobožkám ju. „Neboj sa. Tak vyzerá každý, kto spáva dlho na lodi.“

Pravdupovediac si však myslím, že som nevyzeral ustatý, kým som nezostúpil zo Saadu na zlatisté betónové nábrežie. Stačil jediný krok a načisto zo mňa vyprchal život.

„Možno by si mal vyskúšať, aké je spať vo vlastnej posteli častejšie než párkrát do roka,“ navrhne otec.

„Radames,“ napomenie ho mama. „Nezačínaj.“

„Som len úprimný,“ ohradí sa. „Tam vonku nie je nič – len šíre more.“

„A sirény,“ pripomeniem mu.

„Ha!“ Nahlas sa zasmieje. „A tvojou úlohou je vyhľadávať ich? Ak si nedáš pozor, dopadneme ako Adékaros.“

Zvraštím čelo. „Čo tým myslíš?“

„Myslím tým, že na trón bude musieť nastúpiť tvoja sestra.“

„Potom sa niet čoho báť.“ Objímam Amaru okolo pliec. „Bola by oveľa lepšia vládkyňa ako ja.“

Amara potlačí smiech.

„Má šesťnásť rokov,“ odsekne otec. „Dieťa si má užívať život a nie sa strachovať o osud celého kráľovstva.“

„Aha.“ Prekrížim si ruky cez hrud'. „Ona si môže užívať, ale ja nie.“

„Si najstarší.“

„Vážne?“ Zvraštím čelo, akoby som nad tým premýšľal. „A pritom pôsobím takým mladistvým dojmom...“

Otec už-už otvorí ústa, no mama mu zľahka položí dľaň na plece. „Radames,“ zahriakne ho. „Elian sa potrebuje vyspať. Zajtra máme ples, čaká nás dlhý deň, a naozaj vyzerá ustatý.“

Skrivím pery do meravého úsmevu a pokloním sa. „S dovolením,“ zašomrem a poberiem sa na odchod.

Otec nikdy nechápal dôležitosť môjho poslania, a predsa zakaždým, keď sa vrátim domov, živím v sebe falošnú nádej, že možno aspoň raz uprednostní lásku ku mne pred láskou ku kráľovstvu. Na druhej strane rozumiem, že sa bojí o moju bezpečnosť, lebo by to ovplyvnilo osud koruny. Tolké roky usilovne spracúva poddaných, aby sa zmierili s myšlienkou, že sa jedného dňa stanem ich panovníkom, že svoje plány nemieni zmeniť.

„Elian,“ zavolá za mnou Amara.

Nevšímam si ju, dlhými rúznymi krokmi prechádzam po chodbe, kypí vo mne zlosť. Hnevá ma, že otec bude na mňa hrdý, iba ak sa vzdám všetkého, čím som.

„Elian!“ zopakuje sestra dôraznejším tónom. „Nepatrí sa, aby princzné bežali. Ak neexistuje dekrét, ktorý to zakazuje, vydám ho hneď, ako sa stanem kráľovnou. Teda ak sa ňou niekedy vážne stanem.“

Neochotne zastanem a otočím sa k nej. Od úľavy si vydýchne, na chvíľu sa oprie o stenu zdobenú reliéfmi gryfov. Vyzula si črievičky – bosá sa mi zdá ešte nižšia, ako si ju pamätám. Uškrniem sa, a keď si to všimne, zaženie sa, aby ma udrela. Zvráštim čelo a zdvihnem ruku, v poslednej chvíli jej zabránim zaútočiť.

„Prečo ho vždy provokuješ?“ zahundre, chytí ma pod pazuchu a spoločne pokračujeme v chôdzi.

„On začal.“

„S takouto presvedčivou rétorikou bude z teba vynikajúci štátnik.“

Pokrútim hlavou. „Nie, ak na trón zasadneš ty.“

„Potom aspoň dostanem ten náramok.“ Drgne do mňa laktom. „Ako bolo na výlete? Kolko sirén si skántril, môj udatný pirát?“

Opýta sa to s ironickým úšklabkom na perách, pretože veľmi dobre vie, že o svojich dobrodružstvách na *Saade* jej nič nepoviem. Sestre sa

zdôverujem s mnohými tajomstvami, no nemienim jej hovoriť o tom, aké to je – byť vrahom. Chcem, aby ma považovala za hrdinu a vrahovia sú väčšinou zloduchovia.

„Nie veľa,“ odvetím. „Bol som večne naliaty v rume, na sirény som nemyslel.“

„Si hrozný klamár,“ zašomre. „A tým chcem povedať, že nevieš klamať.“

Zastaneme pred dverami do jej komnaty. „A ty si odrazu hrozne zvedavá,“ odvrknem. „Predtým si nebývala.“

Amara si ma nevšíma. „Ideš do hodovnej siene za priateľmi?“ vyzvedá.

Pokrútim hlavou. Stráže sa postarajú, aby posádka dostala pohodlné lôžka. Navyše som príliš unavený, aby som zvládol ďalšie kolo predstieraných úsmevov.

„Idem spať,“ oznámim jej. „Ako prikázala kráľovná.“

Amara prikývne, zdvihne sa na špičky a pobozká ma na líce. „Uvidíme sa zajtra,“ povie. „Na tvoje hrdinské činy sa opýtam Kyea. Diplommat určite nebude klamať princeznej.“ Samopašne sa usmeje, vojde do komnaty a zavrie za sebou dvere.

Na okamih sa zamyslím.

Nepáči sa mi predstava, že niekto z posádky bude vykladať sestre historiky z našich plavieb, ale aspoň sa môžem spoľahnúť, že Kye vynechá najkrutejšie obrazy smrti a krviprelievania. Je svojský, no rozhodne nie hlúpy. Vie, že sa nesprávam ako princ – tak ako sa on nespráva ako syn diplomata. Je to moje najväčšie tajomstvo. Všetci vedia, že lovím sirény, no šľachtici z dvora o tom hovoria s pobavením a s rozprávkovou zasnenosťou v hlase: *Ach, princ Elian sa nás všetkých snaží zachrániť*. Keby len vedeli, akú obeť si to vyžaduje. Aké ohavné, strašné výkriky vydávajú sirény tesne pred smrťou. Keby videli mŕtvolý žien, ktoré ležia na palube, kým sa premenia na morskú penu, nepozerali by sa na mňa s takou nehou. Už by ma nepovažovali za svojho princa, a hoci po tom veľmi túžim, viem, že je lepšie, keď nepoznajú pravdu.

PÄŤ

Palác Kétó leží uprostred mora Diávolos a vždy bol kráľovským sídlom. Na rozdiel od ľudí, ktorí majú kráľov a kráľovné na každom rohu, oceán pozná len jednu vládkyňu. Jednu kráľovnú. Je ňou moja matka a jedného dňa sa ňou stanem ja.

Ten deň nastane už onedlho. Niežeby bola mama pristará, aby vládla. Hoci sa sirény dožívajú sto rokov, starneme len prvé desaťročia, takže dospelé dcéry vyzerajú ako rovesníčky svojich matiek a matky vyzerajú ako ich sestry. Za týchto okolností je ťažké odhadnúť, ktorá má kolko rokov, a to je ďalší dôvod, prečo sme založili tradíciu zbierania srdc: aby sa vek sirény neurčoval podľa tváre, ale podľa počtu ukradených životov.

Túto tradíciu som po prvý raz porušila a moja matka zúri. Prebodáva ma nenávisným pohľadom, neostáva nič dlžná povesti despotickej panovníčky. Nezasväteným by sa mohlo zdať, že bude vládnuť oceánu až do skonania sveta – nevyzerá tak, že už o pár rokov príde o trón.

Ako je zvykom, Kráľovná morí sa vzdá koruny, keď nazbiera šesťdesiat srdc. Dobře viem, kolko si ich už schovala do trezora pod palácovými záhradami. Kedysi každý rok slávnostne ohlasovala počet ulovených srdc, bola hrdá na rastúcu zbierku, no len čo dovŕšila päťdesiatku,

slávnosť zrušila. Prestala počítať ukradnuté srdcia, alebo o nich prinajmenšom nehovorila na verejnosti. Ja som však počítať neprestala. Rok čo rok som rátala mamine srdcia rovnako starostlivo ako tie svoje. Preto viem, že o tri roky pripadne koruna mne.

„Kolko ich presne máš, Lira?“ opýta sa Kráľovná morí a úkosom si ma premeria. Neochotne skloním hlavu. Kahlia sa vznáša hneď za mnou, a hoci ju nevidím, viem, že aj ona ponížene klopí zrak.

„Osemnásť,“ odvetím.

„Osemnásť,“ zamyslene zopakuje mama. „Čudné, že máš osemnásť srdíc, keď osemnásť narodeniny osláviš až o dva týždne.“

„Viem, ale...“

„Poviem ti, čo viem ja.“ Kráľovná sa posadí na trón vyrobený z trosiek potopených lodí. „Viem, že si mala vziať sesternicu na lov, aby získala pätnásť srdce, no bolo to pre teba príliš náročné.“

„Nebolo,“ namietnem. „Vzala som ju na lov.“

„A uchmatla si si aj niečo pre seba.“

Ovinie mi chápadlo okolo pása a prudko ma potiahne dopredu. Razom pocítim, ako mi v jej zovretí praskajú rebrá.

Každá kráľovná začína ako siréna, no len čo zdedí korunu, mágia ju pripraví o chvost a nahradí ho mocnými chápadlami, ktoré sa silou vyrovnajú najmocnejším armádam. Stane sa z nej skôr chobotnica ako ryba a nadobudne magické schopnosti, veľkolepé a nepremožiteľné. Umožnia jej ovládať moria podľa nálady. Je kráľovná a čarodejnica v jednom.

Matku som nikdy nepoznala ako sirénu a pravdupovediac si ju v takej obyčajnej podobe ani neviem predstaviť. Od ostro rezaných lícných kostí až po brucho sa jej tiahnu červené tetovania starobyľých symbolov a rún. Má čierno-šarlátové chápadlá, pričom sa obe farby prelínajú, akoby ste do tušu priliali krv, a jej oči pripomínajú rubíny. Majestátnu korunu na hlave tvoria dva hrubé rohy, ktoré jej voľne padajú na chrbát.

„Napravím to – na narodeniny nebudem nikoho loviť,“ zachrčím pridusene.

„Ale budeš.“ Kráľovná pohladí svoj čierny trojzubec. Na strednom zube sa ligoce rubín červený ako jej oči. „Lebo dnešok sa nikdy nestal. Lebo ty by si nikdy neporušila moje príkazy alebo inak podryla moju autoritu. Čo povieš, Lira?“

Tuhšie mi stisne rebrá.

„Isteže nie, mama.“

„A ty?“ Len čo kráľovná presunie pohľad na Kahlia, pokúsím sa zamaskovať obavy. Keby matka zbadala v mojej tvári strach, odhalila by ďalšiu slabosť, ktorú by mohla zneužiť proti mne.

Kahlia pripláva bližšie. Vlasy si zviazala chaluhami, čím odhalila svoju tvár. Za nechtami jej ešte zostali zvyšky adékarovskej kráľovnej. Skláňa hlavu, čo by sa dalo považovať za prejav úcty, ale ja viem, že to tak nie je. Kahlia sa za žiadnych okolností nedokáže pozrieť Kráľovnej morí do očí, lebo keby to urobila, matke by bolo okamžite jasné, čo si o nej myslí.

„Myslela som si, že princa len zabije,“ utrúsi Kahlia. „Netušila som, že mu ukradne srdce.“

Klame a som za to vďačná.

„To si až taká hlúpa, že nepoznáš vlastnú sesternicu?“ Matka si ju zlomyseľne premeria. „Neviem, či mi napadne dosť prísny trest za naivnosť.“

Zaryjem sa nechtami do chápadla, ktoré mi drví rebrá. „Vymysli akýkoľvek trest, ale nech si ho odpykám iba ja,“ hlesnem.

Mama skrívá pery do úškrnu. Viem, čo si myslí: taká plačlivá prosba nie je hodná dcéry Kráľovnej morí. Ale nemôžem si pomôcť. V oceáne plnom sirén, ktoré myslia len na seba, sa ochrana Kahlie pre mňa stala akýmsi reflexom, a to odo dňa, keď sme obidve museli bezmocne sledovať, ako zomiera jej matka. Po celé roky, keď sa Kráľovná morí usi-

lovala vychovať z nás dokonalé, bezcitné pokračovateľky bohyne Kétó. Keď nás formovala podľa svojho zvráteného obrazu. Na tieto spomienky z detstva by som najradšej zabudla.

Kahlia je ako ja. Možno až príliš. Práve preto ju Kráľovná morí nenávidí, a práve preto mi na nej tak záleží. Držím sa po jej boku, chránim ju pred najtemnejšími stránkami matkinej povahy. Nerobím to vedome, ale inštinktívne.

„Aká si mi starostlivá!“ zvolá Kráľovná morí s pohrdavým úsmevom na perách. „Vari ľuďom nekradneš len srdcia, ale berieš si aj niečo z ich ľudskosti?“

„Mama...“

„Zjavne nie si oddaná iba svojej kráľovnej,“ vyhreší ma. „Zaujímalo by ma, či sa rovnako správaš aj k ľuďom. Prezraď mi, Lira, plačeš, keď im vytrhávaš srdcia?“

So znechuteným výrazom na tvári ma pustí. Neznášam bytosť, akou sa stávam v jej prítomnosti – som zakríknutá a nesmelá, nezaslúžim si zdediť korunu vládkyne morí. Matke vyčítam z pohľadu, že mnou opovrhne. Je úplne jedno, koľko princov ulovím. Nikdy nebudem zabíjať kruto a nelútostne ako ona.

Nikdy nebudem chladná ako more, v ktorom som sa narodila.

„Daj mi ho, nech to uzavrieme,“ vyzve ma netrpezlivo.

Zvraštím čelo. „Čo ti mám dať?“ opýtam sa nechápavo.

Vystrie ku mne ruku. „No tak, nemám na to celý deň.“

Chvíľu potrvá, kým pochopím, že žiada srdce adékarovského princa.

„Ale...“ pokrútim hlavou, „je *moje*.“

Kedy sa zo mňa stalo také ufrňukané decko?

Mama skrívá pery do úšľabku. „Prines mi ho,“ rozkáže. „Hneď.“

Keď vidím, ako nebezpečne sa tvári, zvrtnem sa a bez ďalšieho slova odplávam do svojej komnaty. Princovo srdce som už zahrabala k ostatným sedemnástim. Opatrne odhrniem čerstvo navrhnený piesok a vybe-

riem srdce zo skrýše. Pokrývajú ho drobné kamienky a zaschnutá krv, a keď ho chytím do dlane, je ešte teplé. Nepozastavím sa nad tým, akú bolesť mi spôsobí jeho strata, iba sa bezmyšlienkovite vrátim k mame a podám jej ho.

Kráľovná morí švihne chápadlom a uchmatne mi srdce z otvorenej dlane. Chvíľu mi hľadí do očí, sleduje, ako reagujem. Vychutnáva si ten okamih. A potom chápadlo nemilosrdne stisne.

Srdce exploduje, odpudivé chuchvalce mäsa a krvi sa rozletia na všetky strany. Do vody sa vznesú drobné mäsité vláčenká, ďalšie čiastočky sa rozpustia, iné dopadnú na morské dno ako jemné páperie. Do tela mi vystrelí křčovitá bolesť. Mám pocit, akoby sa mi na hrudník zniesol veterný vír a vysával zo mňa mágiu ukradnutého srdca. Lomcujú mnou také silné křče, až sa mi chvost zadrapi o neďaleké ostré lastúry a poraním sa. Valí sa zo mňa krv, mieša sa s princovou.

Krv sirén nie je ako ľudská krv. Po prvé, je studená. Po druhé, páli. Ľudská krv tečie, prúdi a kvapká, krv sirén pení a syčí, vytvára pluzgie-re a rozleptáva pokožku. Zvalím sa na morské dno a zaryjem prsty tak hlboko do piesku, že bruškami narazím na skalné podložie a odlomím si necht. Lapám po dychu, prehltam veľké dúšky vody a hneď ich vykašliavam. Zdá sa mi, že sa topím, a tá myšlienka ma takmer rozosmeje.

Keď siréna ukradne ľudské srdce, pripúta sa k nemu. Spojí ich starodávne zaklínadlo, ktoré sa nedá len tak zrušiť. Keď človeka pripravíme o srdce, vstrebeme jeho silu, prisvojíme si mladosť a životnú energiu, ktorá mu zostávala. Srdce adékarovského princa mi matka násilne vzala a mne nezostáva nič iné, iba sa bezmocne prizerať, ako všetka jeho energia nadarmo vyteká do mora. Rozplýva sa do ničoty.

Zdvihnem sa z morského dna, celá sa trasím. Ruky mám ťažké ako olovo, chvost mi nepríjemne pulzuje. Prsia mi ešte stále zakrýva pletenec morských rias, no niektoré riasy sa uvoľnili a visia mi nad bruchom. Kahlia odvráti hlavu, aby mama nezbadala zmučený výraz na jej tvári.

„Výborne,“ prikývne kráľovná. „Nastal čas na trest.“

Teraz sa naozaj rozosmejem. Nezniesiteľne ma škriabe v krku a aj smiech, chraplavý zvuk môjho hlasu poznačeného slabnúcou mágiou, ma oberá o silu. Cítim sa vyčerpaná ako nikdy predtým.

„Toto nebol trest?“ zachripím. „Že si zo mňa len tak vyrvala moc princovho srdca?“

„Bol to dokonalý trest,“ prisvedčí Kráľovná morí. „Lepšiu lekcii som ti ani nemohla uštedriť.“

„Tak o čo ešte ide?“

Usmeje sa, vycerí lesklé tesáky. „O Kahliin trest,“ odvetí. „Ako si si želala.“

Hruď mi zovrie tieseň. Mame sa zlovestne zablysne v očiach. Spoznávam ten pohľad – zdedila som ho. Neznášam, keď ho zazriem v očiach iných, lebo presne viem, čo znamená.

„Určite vymyslím niečo príhodné,“ zamyslí sa a prejde si jazykom po špicatých zuboch. „Niečo, čo ti dá lekcii o význame trpezlivosti.“

Potlačím nutkanie pohrdavo sa zasmiať. Neprinieslo by to nič dobré. „Nenapínaj ma.“

Kráľovná morí sa uskrnie. „Odjakživa si si vychutnávala bolesť,“ pomenovaná zadumane.

To je hádam najväčšia pochvala, akej sa od nej v živote dočkám, preto sa nechutne milo usmejem a podotknem: „Bolesť nemusí vždy spôsobovať utrpenie.“

Zvedavo si ma premeria. „Naozaj?“ Zdvihne obočie a ja razom zneistiem. „Ak si to vážne myslíš, potom asi nemám inú možnosť. Doprajem ti, aby si na najbližšie narodeniny zažila pri vytrhávaní srdca toľko bolesti, koľko znesieš.“

Ostražito prižmúrim oči. „Nerozumiem.“

„Bolesť bude spočívať v tom,“ nerušene pokračuje kráľovná, „že nepôjdeš loviť princa, ako si zvyknutá, ale pridáš si do zbierky novú